

Ασκητές μέσα στον κόσμο Β': Αικατερίνα Δέρβα

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 21, 2014

Βιογραφικά

Γεννήθηκε

στην Βλάστη Κοζάνης το 1890 και ήταν η έκτη θυγατέρα του Γιάννη Βλαχογιάννη και της Μαρίας, που ήταν πολύ ευλαβής γυναίκα και πολύ συνετή. Διηγείτο η μητέρα της ότι οι πρόγονοί της φιλοξένησαν στο σπίτι τους δύο φορές τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό και τους ευλόγησε.

Η

Κατερίνα παρακολούθησε μερικές τάξεις στο Δημοτικό Σχολείο, έμαθε να διαβάζει και σ' όλη της την ζωή μελετούσε πολύ. Ήταν πολύ όμορφη και όταν ήρθε στο χωριό τους ένας νέος δάσκαλος, του άρεσε και την έκλεψε. Ο πατέρας της έδωσε την ευχή του, έγινε ο γάμος της Κατερίνας με τον Κωνσταντίνο Δέρβα και εγκαταστάθηκαν στο χωριό του συζύγου της, στην Τσαρίτσανη Ελασσώνος. Όταν η Κατερίνα περίμενε το τρίτο της παιδί, τον άνδρα της κάποιος τον πυροβόλησε και τον σκότωσε. Έτσι σε ηλικία 27 ετών έμεινε χήρα με τρία μωρά. Για να ζήσει έμαθε να ράβη.

Αργότερα οι

συγγενείς της της έκτισαν ένα σπίτι στην Βλάστη δίπλα στο πατρικό της. Εκεί έμαθε και πλεκτομηχανή. Ο γιός της, ο Γιώργος, έμαθε και αυτός ραπτική και

αργότερα εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη, όπου τον ακολούθησε και η μητέρα του Κατερίνα.

Η εγκατάστασή της στην πόλη του Αγίου Δημητρίου ήταν δώρο Θεού για την Κατερίνα, γιατί αξιοποίησε τις πνευματικές ευκαιρίες που υπήρχαν. Εκκλησιαζόταν στον Άγιο Μηνά, στην Παναγία Χαλκέων, στην Αγία Αικατερίνη και κυρίως στην Αγία Σοφία, την οποία θεωρούσε σπίτι της. Εκεί βρήκε τον π. Βασίλειο Καϊμάκη, τον ενάρετο πνευματικό, στον οποίον εξωμολογείτο.

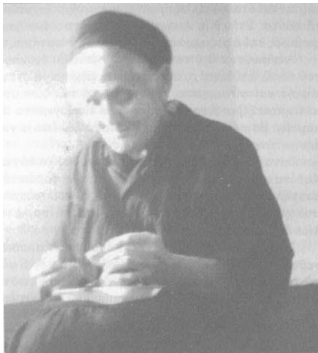
Είχε μεγάλη ευλάβεια στα θεία και εσέβετο πολύ τους ιερείς. Είχε ανεψιό τον π. Ευσέβιο Βίττη, τον οποίον υπεραγαπούσε. Στην ζωή της αξιώθηκε δύο φορές να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους.

Στην εξωτερική της εμφάνιση ήταν μικρόσωμη. Φορούσε πάντα μανδήλα στο κεφάλι και μαύρα ρούχα. Ήταν περιποιημένη, δεν ήταν ρακένδυτη και ατημέλητη. «Αυτά είναι υπερβολές», έλεγε. «Ο άνθρωπος να είναι καθαρός και περιποιημένος».

Ζούσε την μετάνοια και πενθούσε για τις αμαρτίες της, αλλά εκφραζόταν αυτό ως χαρά. Ζούσε το χαροποιό πένθος, την χαρμολύπη, όπως λένουν οι πατέρες. Ήταν άνθρωπος που αγαπούσε την ζωή, την ομορφιά της ζωής, την καθημερινή πραγματικότητα. Δεν ένιωθε μέσα της ότι εστερήθη, ότι εταλαιπωρήθη, ότι υπέφερε. Δεν παραπονείτο για τίποτε, όλα τα ξεπέρασε με την εμπιστοσύνη της στον

Θεό και την προσευχή.

Όπου πήγαινε άλλαζε την ατμόσφαιρα. Μετέδιδε αυτό που βίωνε, και όταν την ρωτούσαν κάτι, μετέδιδε τον λόγο του Θεού. Δεν είχε μονοτονία στην συμπεριφορά της. Ήταν πάντα ένας δροσερός άνθρωπος. Έλεγε: «Μία καινούργια μέρα, μία καινούργια ζωή». Δεν αγωνιούσε για τίποτε. Αν και είχε περάσει πολλές δυσκολίες στην ζωή της, έλεγε: «Αν ξαναερχόμουν στην ζωή, πάλι εύκολα θα την περνούσα. Εμένα ο Θεός με αξίωσε να περνώ άνετα, χωρίς να έχω ούτε κτήμα ούτε σπίτι στο όνομά μου. Δεν ξέρω τι θα πει εφορία, τι θα πει δικηγόρος. Πέρασα σαν βασίλισσα». Ήταν πάντα ειρηνική χωρίς εκρήξεις και θυμούς.

Το
τυπικό της

Ο
γυιός της είχε αγοράσει ένα κτήμα κοντά

στην Σχολή Πολέμου και αυτό για την Κατερίνα ήταν σαν παράδεισος. Εργαζόταν εκεί και η ίδια, αλλά πιο πολύ επιστατούσε στους εργάτες που καλλιεργούσαν τις φυσιτικές. Η ίδια ανέβαινε, στα δένδρα και προσευχόταν. Αργότερα εγκαταστάθηκε μόνιμα εκεί.

Ευπνούσε

πολύ πρωί και έλεγε: «Εγώ αργότερα θα κοιμάμαι αιώνια. Όταν θα φύγω απ' αυτόν τον κόσμο, τότε θα χορτάσω ύπνο. Τώρα πρέπει να προλάβω να χαρώ αυτό το δώρο του Θεού, να σκεφτώ και να φιλοσοφήσω».

Εκτός

από την πρωινή προσευχή συνήθιζε να προσεύχεται τα μεσάνυχτα αφού προηγουμένως ξεκουράζετο λίγο. Έλεγε: «Τα μεσάνυχτα, όταν όλα ησυχάζουν αφού ξεκουραστή λίγο ο άνθρωπος, η ψυχή του έχει ανάγκη να μιλήση με τον Θεόν». Αγαπούσε πάρα πολύ να προσεύχεται με το κομποσχοίνι, και έλεγε να προσέχουμε πως κάνουμε την προσευχή μας.

Έλεγε

στον εαυτό της όταν έπεφτε να κοιμηθή: «Η νύχτα πέφτει, η ζωή μου πλησιάζει στο τέρμα της». Και στη νυχτερινή προσευχή της μεταξύ άλλων έλεγε: «Είμαι μπροστά Σου, κλαίω ζητώντας να καταλάβω τι έκανα σήμερα. Τα λουδούδια Σου τα πάτησα, στον κήπο μου δεν έχω άλλα λουλούδια, μόνο αγκάθια φυτρώνουν. Κάνε, Χριστέ μου, να ανθίσουν άλλα».

Εκκλησιάζετο

κάθε Κυριακή και εορτή και κοινωνούσε συχνά, αφού εξωμολογείτο. Παρακολουθούσε και κηρύγματα. Τις υπόλοιπες προσευχές τις έκανε στην καλύβα της. Ήταν γι' αυτήν ένας χώρος που την ανέβαζε στον ουρανό. Αν και ζούσε μόνη της, σε μία παράγκα στην ερημιά, όχι στο μεγάλο σπίτι που υπήρχε εκεί δίπλα, δεν φοβόταν. «Τί να φοβηθώ;», έλεγε. «Στα φτωχά και στα ταπεινά κλέφτες δεν πάνε. Μου είπαν να καθήσω εδώ • κάθησα και βρήκα μεγάλη ωφέλεια».

Αγαπούσε

πολύ το διάβασμα. Εκτός από την Αγία Γραφή και τα πνευματικά βιβλία, διάβαζε και λογοτεχνικά για να εμβαθύνει στις έννοιες και να μάθει να ψυχολογή τους χαρακτήρες των ανθρώπων. Ό,τι διάβαζε δεν το προσπερνούσε τυπικά αλλά εμβάθυνε. Είχε την ικανότητα να παίρνει μία λέξη, να την αναπτύσσει, να κάνει ολόκληρο κήρυγμα. Επειδή μιλούσε για πνευματικά και ενέπνεε σεβασμό, μερικοί νόμιζαν ότι είναι πρεσβυτέρα και την προσφωνούσαν κυρα-παπαδιά. Είχε δυνατή μνήμη και αποστήθιζε όσα διάβαζε. Κάποτε είπε: «Θεέ μου, έμαθα πολλά για σένα, διάβασα πολλά, άκουσα πολλά, ας κλείσω τώρα τα βιβλία και ας μιλήσει η ψυχή μου μαζί Σου».

Έλεγε

στην προσευχή της: «Πολυεύσπλαχνε, δώσε μας να αισθανθούμε το φως της Μεταμορφώσεως,

την δύναμη της Αναστάσεως και την φλόγα της Πεντηκοστής».

«Ιησού,
εσύ είσαι η ζωή και το φως, ο λόγος και ο άρτος, η αλήθεια και η αγάπη. Δώσε μας τον εαυτό σου για να βρούμε τον εαυτό μας».

Νήστευε
και έκανε όσα ορίζει η Εκκλησία, αλλά είχε ξεπεράσει το τυπικό. Όταν έψαλλε και προσευχόταν ήταν συγκεντρωμένη στον εαυτό της και φαινόταν ότι τα αισθανόταν, τα ζούσε. Ήταν πολύ αδύνατη. Έτρωγε ελάχιστα. «Δεν θυμάμαι ποτέ να έφαγα και να χόρτασα», έλεγε.

Της
άρεσε πολύ ν' ανάβη κεριά και να θυμιάζει.
Έλεγε: «Να καίη το κεριά πάντα μπροστά στην εικόνα. Όπως λάμπει το φως του κεριού, να λάμπη και η ψυχή μου, να φωτισθώ με το φως της Μεταμορφώσεως».

Αν
και είχε πολλή αγάπη στους ανθρώπους δεν είχε στο τυπικό της να κάνει ελεημοσύνες. Όπως έλεγε δεν είχε τίποτε, όλα ήταν του γιου της και αυτή δεν μπορούσε να τα διαθέσει. Δεν είχε χρήματα και περιουσίες για να εκδηλώνεται η υλική ελεημοσύνη της, αλλά η ελεήμων ψυχή της εδινε άφθονη πνευματική ελεημοσύνη. Όποιος πήγαινε

κοντά της, ήταν σαν να του έδινε ολόκληρο το είναι της, εάν ο επισκέπτης το ζητούσε αλλοιώς σιωπούσε. «Στα πνευματικά δεν μπορείς να βοηθήσης, αν δεν έχη ο άλλος διάθεση», έλεγε. Δεν ήταν μέλημά της να πηγαίνη σε Νοσοκομεία και φυλακές, αλλά έδινε ό,τι είχε με διάθεση, με εγκαρδιότητα• όσο ασήμαντο κι αν ήταν αυτό, σε γέμιζε.

Η πνευματική της εργασία

Η Κατερίνα ζούσε έντονα πνευματική ζωή, καθοδηγούμενη από τα πατερικά βιβλία, σαν να ήταν θεοδίδακτη. Είχε όμως την καλή ανησυχία και εφοβείτο μην είναι σε πλάνη. Είπε στον π. Μεθόδιο, γνωστό της ιερομόναχο που σύχναζε στο Άγιον Όρος, αν βγή κάποιος αγιορείτης διακριτικός Γέροντας, να την πάη να τον συμβουλευτή. Όταν ο παπα-Εφραίμ ο Κατουνακιώτης έπαθε κυάμωση και πήγε στο Νοσοκομείο, πήγε να τον δη με τον π. Μεθόδιο. Ο Γέροντας την είδε ιδιαιτέρως και, ενώ έξω περίμεναν πολλοί, αυτήν την κρατούσε και της έλεγε: «Γερόντισσα, πες κι άλλα». Την κοίταζε έκπληκτος και με θαυμασμό της επαναλάμβανε: «Γερόντισσα, πες κι άλλα». Η Γερόντισσα του είπε: «Εγώ ήρθα εδώ για να ρωτήσω και ν' ακούσω, όχι να πω». Και ο Γέροντας της είπε: «Έτσι να συνέχισης. Μη φοβάσαι. Εγώ θα εύχομαι για σένα». Την κράτησε πάνω από ώρα, ενώ οι άλλοι περίμεναν απ' έξω και χτυπούσαν την πόρτα• στον π.

Μεθόδιο είπε ιδιαιτέρως: «Η Γερόντισσα θα κοιμηθή σε λίγα χρόνια». Όταν πήγε αργότερα στον παπα-Εφραίμ του είπε πάλι: «Η Γερόντισσα θα κοιμηθή σε ένα χρόνο. Αυτή θα είναι πρώτη στον Παράδεισο, μπροστά από πολλούς Αγιορείτες. Δεν έχω δει τέτοια ψυχή στην ζωή μου, ούτε μπορούσα να φανταστώ ότι υπάρχει τέτοια ψυχή μέσα στον κόσμο. Είναι μία ψυχή που έχει ζήσει την θεολογία στην πράξη και έχει ξεπεράσει όλα τα πνευματικά στάδια. Αυτή η γιαγιά με την απλότητά της, με την εσωτερική κοινωνία με τον Θεό διά της προσευχής, με την πολλή της ταπείνωση και την δίψα και την λαχτάρα που έχει για τον Χριστό, έφθασε σε τέτοια μέτρα και δεν της χρειάσθηκε η άσκηση σε Μοναστήρι. Θα εύχομαι εγώ γι' αυτήν, αλλά πες την να εύχεται κι αυτή για μένα».

Η

Κατερίνα ζούσε αθόρυβα και εν κρυπτώ την πνευματική ζωή. Δεν μιλούσε για υπερφυσικές καταστάσεις και χαρίσματα, και δεν της άρεσε που έλεγαν μερικοί ότι είδαν τον Χριστό και την Παναγία. Έλεγε: «Είδε κάποιος αυτό ή δάκρυσε μία εικόνα και τρέχει ο κόσμος. Πώς κάνουν έτσι; Τί ζητούν αποδείξεις και τί χρειάζεται να δης αυτά; Εγώ τα πιστεύω αυτά και δεν αισθάνομαι την ανάγκη να πάω».

Είχε

περάσει σε άλλα επίπεδα. Μιλούσε κυρίως για την ουσία της πνευματικής ζωής, για την εσωτερική εργασία και για την αίσθηση της χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Αυτό το ένιωθε πολύ έντονα και έλεγε: «Το

Άγιο Πνεύμα ζωοποιεί την ψυχή του ανθρώπου».

Αγάπησε

πολύ τον Χριστό και προσευχόταν με αίσθηση σαν να ήταν ενώπιόν της ο Χριστός και η Παναγία. Δινόταν ολόκληρη στην προσευχή, ξεχνούσε τα πάντα. Στην θεία Λειτουργία, εστέκετο σ' ένα ήσυχο μέρος και αφοσιωνόταν τελείως στο Μυστήριο.

Αισθανόταν

ότι ποτέ δεν ήταν εντάξει ενώπιον του Θεού, ότι δεν είχε ανταποκριθή. Είχε μεγάλη μετάνοια και αυτομεμψία. Έλεγε: «Από την ζωή μου αυτό που ξέρω είναι ότι 85 χρόνια είναι γεμάτα αμαρτίες. Βάρυναν οι ώμοι μου. Τίποτα δεν έκανα για την μετάνοια και την σωτηρία μου».

Ήταν

συνήθως σιωπηλή, δεν έλεγε πολλά λόγια. Καθόταν συμμαζεμένη με σκυφτό το κεφάλι, φορώντας μαντήλα σαν μοναχή και πάντα με το κομποσχοίνι στο χέρι. Έλεγε: «Καλύτερη είναι η σιωπή παρά να λέμε άχρηστα πράγματα».

Μερικές

φορές έλεγε κάτι και όταν την ξαναρωτούσαν να το ξαναπή, έλεγε: «Πότε το είπα εγώ αυτό; Δεν το θυμάμαι. Αν είπα κάτι και ήταν καλό, αυτό δεν το είπα εγώ. Εγώ μόνο ανοησίες λέω, τίποτε καλό».

Όλα

όσα έλεγε δεν τα είχε προετοιμασμένα στο μυαλό της. Απορούσε κάποιος πως δεν θυμόταν τα τόσο ωραία και πνευματικά λόγια που του έλεγε και αυτή απάντησε: «Αυτά δεν είναι ποίημα να τα πης. Άμα βγη βγήκε, άμα δε βγη... δεν λες τίποτε». Μιλούσε δηλαδή κατ' έμπνευση και φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και όχι ανθρώπινα.

Έλεγε:

«Σκέφτηκα τον Παράδεισο και είπα στον εαυτό μου, “θα μείνω απ’ έξω. Ποιός θα δώσει σημασία σ’ εμένα, μία φτωχή, αμαρτωλή και τιποτένια; Είμαι γυμνή από αρετές, δεν έχω τίποτε να παρουσιάσω. Πόσο θάθελα να είχα μερικούς αγίους φίλους, να μεσιτεύουν για μένα και να πουν ότι με γνωρίζουν!”. Μεγάλο πράγμα! Να κάνουμε φίλους τους αγίους στον Παράδεισο».

Αγαπούσε

πολύ την ταπείνωση και μιλούσε συχνά γι’ αυτήν. Έλεγε ότι είναι μία βασική εργασία του ανθρώπου. Πρέπει ο άνθρωπος να ασκείται στην ταπείνωση, να την ζη βαθειά. Βίωνε την ταπείνωση και είχε πλήρη αυτογνωσία με την πατερική έννοια. Ό,τι καλό έβλεπαν οι άλλοι σ’ αυτήν, το θεωρούσε δώρο Θεού, ενώ θεωρούσε ότι η ίδια ήταν μόνο μία γριά.

Είχε

χάρι Θεού και αυτό το αισθάνοντο οι πολλοί επισκέπτες της. Εγίνετο κοσμοσυρροή στην καλύβα της. Πήγαιναν άλλοι για να την δούν και να την συμβουλευτούν, και ασθενείς για να παρηγορηθούν. Έλεγε γνωστός της ιερομόναχος: «Ένωθα το ίδιο πράγμα, την ίδια ειρήνη, όπως όταν επισκεπτόμουν τον γερο-Παΐσιο και τον παπα-Εφραίμ στα Κατουνάκια. Είχε το νου της στα πνευματικά και στον Θεό και όλα τα περιστατικά της καθημερινότητας τα ανήγαγε στον Κύριο. Αυτά που έλεγε σε έβαζαν σε μία άλλη πραγματικότητα. Μερικές φορές δεν μιλούσε. Εφαίνετο ότι ζούσε αλλού, ότι βίωνε κάτι υπερφυσικό. Έσκυβε το κεφάλι της και μονολογούσε: “Αχ, Πατερούλη μου!... πω, πω, πω!... Μεγάλα μυστήρια έχει ο Θεός, αλλά ποιός δίνει σημασία;”».

Δεν

έκανε παρέα με γιαγιάδες αλλά με νέους. Την ρώτησε κάποιος πώς τα καταφέρνει να επικοινωνή με τους νέους και απάντησε: «Μεγαλώνουν αυτοί καμμιά δεκαριά χρόνια, μικραίνω εγώ καμμιά τριανταριά και έτσι πλησιάζουμε και συναντιώμαστε. Τους γέρους δεν τους θέλω. Τί να τους κάνω; Οι γέροι τρων καλά, πίνουν καλά, καλοπερνούν και πάνε και στην Εκκλησία. Αλλά και στην Εκκλησία είναι έτοιμοι να φωνάξουν “γκαρσόν, φέρε μας και ένα καφέ”. Καλά περνάνε και λίγο τους λείπει να καθήσουν και σταυροπόδι. Τελειώνει η Λειτουργία και είναι έτοιμες οι γιαγιάδες να μιλήσουν και να πούνε. Πού την βρίσκουν αυτήν την διάθεση; Εγώ φεύγω γρήγορα μετά την Λειτουργία και όταν με ρωτούν που πάω, τους λέω, “πάω στο κελλάκι μου”, για να μη δω, να μην ακούσω και να μην

Ξέρω τίποτε. Άμα βλέπης άνθρωπο μετά την Λειτουργία που γελάει και είναι έτοιμος να πη και αστεία, δεν ξέρει αυτός, δεν κατάλαβε τι είναι η Λειτουργία. Δεν εκκλησιάστηκε».

Αυτά τα έλεγε η γερόντισσα Κατερίνα με παράπονο όχι με διάθεση κατακρίσεως, και πρόσθετε: «Όταν σκανδαλίζεσαι στην Εκκλησία, να κλείνης τα μάτια σου, διότι οι αρνητικές εικόνες θα σε επηρεάσουν δυσμενώς. Πες στον εαυτό σου ότι είσαι χειρότερος από όλους. Τα λόγια που λέει ο παπάς όσο αμαρτωλός και νάναι, είναι λόγια Χριστού και παίρνεις ευλογία. Και στον πιο παράφωνο παπά και στον πιο παράφωνο ψάλτη αν βρεθής, πες μέσα σου εδώ είναι ο Παράδεισος. Άνοιξε ο Παράδεισος».

Συμβουλές

Έλεγε η γερόντισσα Κατερίνα: «Καταρράκτης Χάριτος και ευλογίας πέφτει κάθε πρωί από τον ουρανό. Ρίχνει ο Θεός, αλλά οι άνθρωποι κοιμώμαστε. Δεν ενδιαφέρεται κανείς να γυρίση να κοιτάξη τι αγάπη έχει ο Θεός για μας, και έτσι οι Άγγελοι παίρνουν πίσω την Χάρι».

Έλεγε σε γνωστό της νέο κληρικό: «Έχεις ένα

καλό. Σε παίρνουν τηλέφωνο το πρωί, και είσαι όλος διάθεση. Σε παίρνουν το μεσημέρι, δεν λες ποτέ “τρώω”. Σε παίρνουν το βράδυ, δεν λες ποτέ “κοιμάμαι”. Αυτό να το κρατήσεις σε όλη σου την ζωή για όλους τους ανθρώπους. Ποτέ να μην είσαι απασχολημένος για τον εαυτό σου. Να είσαι πάντα στην διάθεση των άλλων. Είναι μεγάλο καλό αυτό, εύχομαι να σε βοηθήσει ο Θεός να το κρατήσεις σ’ όλη σου την ζωή».

«Δεν μπορώ να καθίσω με ανθρώπους της ηλικίας μου, γιατί βλέπω ότι σ’ αυτήν την ηλικία μοιάζουν σαν να είναι μαθητές επί 80 χρόνια στην πρώτη τάξη. Δεν μπορούμε να είμαστε τόσα χρόνια στην ίδια τάξη. Πρέπει να προχωράμε παραπάνω. Και δεν έχω να πω και τίποτε, διότι άλλα λέω εγώ, άλλα καταλαβαίνουν».

Έλεγε για την ταπείνωση: «Μία μέρα είπα στο βασιλικό, όταν έσκυψα να τον μυρίσω: “Γιατί έχεις τόση ευωδία και είσαι τόσο χαμηλός; Ψήλωσε για να μυρίζουν πιο εύκολα οι άνθρωποι το άρωμά σου”. Και ο βασιλικός απάντησε: “Γερόντισσα, αν ψηλώσω θα χάσω την ευωδία μου”».

Για την ματαιότητα του κόσμου έλεγε: «Βγήκα στον κήπο, είδα τα μαραμένα τριαντάφυλλα και τα έκοψα. Δίπλα έβλεπα τα μπουμπούκια, ήταν όλο χαρά και δεν έδιναν καμμία σημασία στα μαραμένα. Υπήρχε μία μεγάλη

αντίθεση και είπα στα μπουμπούκια: “Μην υπερηφανεύεστε, γιατί, σε λίγες μέρες που θα ξανάρθω, θα έχετε μαραθή και σεις”».

Είπε
σ’ ένα μπουμπούκι τριαντάφυλλου μία μέρα: «Εκεί που είσαι ήμουνα και εδώ που είμαι θάρθεις. Έτσι ήμουν κάποτε και εγώ μπουμπούκι και δεσ πως έγινα τώρα».

«Η φύση είναι ένα βιβλίο ανοιχτό. Χιλιάδες φωνές μυστικές μιλούν για τον Δημιουργό. Όμως πρέπει να είσαι μάστορας, αλλά και χασομέρης, και τότε θα μπορέσεις να μάθης την γλώσσα τους».

«Αραδιάζω κομποσχοίνια. Είναι κανέννας κόμπος γόνιμος ή είναι όλα άδεια κομπολόγια;».

«Οι ιερείς όλο τρέχουν, όλο ακολουθίες κάνουν, όλο ακούν και διαβάζουν. Πολλές φορές όλα αυτά μπορεί να είναι ψεύτικα». (Δηλαδή, αν δεν γίνωνται με την καρδιά).

«Μη χείρεσαι, όταν κερδίζης οποιοδήποτε κέρδος, ακόμη και πνευματικό να είναι και ανεβαίνεις. Υπάρχει φόβος να πέσης».

«Μη στενοχωριέσαι, όταν χάνης. Αυτό σε κατεβάζει. Πατάς χαμηλά στην γη και δεν υπάρχει φόβος να πέσης».

«Στα φτωχά και στα χαμηλά κλέφτες δεν πάνε. Στα μεγάλα και στα πλούσια οι κλέφτες στρέφουν το βλέμμα τους πάντοτε».

«Μη βασίζεσαι στην βιτρίνα που βλέπεις στον κάθε άνθρωπο εξωτερικά. Την αποθήκη (καρδιά) δεν βλέπεις τι έχει μέσα».

«Αν με ρωτήσεις θα σου πω, αν δεν με ρωτήσεις τί να σου πω; Εγώ ποιήματα δεν ξέρω».

«Η Χάρις πέφτει πριν να την δει ο ήλιος. Η ψυχή δροσίζεται πριν να ξημερώσει».

«Εύπνα τα μεσάνυχτα, κάνε την προσευχή σου, ρίξε ένα δάκρυ καυτερό με πόνο ψυχής, με βαθειά μετάνοια, να γιάνης την ψυχή σου».

«Αν

η καθημερινή ζωή σου είναι φτωχή, μην την περιφρονήσης. Κρίνε τον εαυτό σου που δεν είναι αρκετά ποιητής για να κάνη την ζωή ένα ωραίο ποίημα και μία όμορφη μουσική».

«Πρέπει

να συντομεύσουμε τον δρόμο μας για να πάμε εκεί που θέλει ο Θεός. Εμείς κοιτάζουμε τα απ' έξω. Με τ' απ' έξω δεν μπαίνεις μέσα. Θα πας μέσα για να βρης».

«Τους

πειρασμούς μην τους φοβάσαι. Είναι κοπριά. Το δένδρο που έχει κοπριά στην ρίζα του μην το φοβάσαι. Θα μεγαλώσει. Αλλοίμονο στο δένδρο που δεν έχει κοπριά». (Πειρασμούς).

Πάντα

όταν μιλούσε δεν καθόταν σαν γερόντισσα να πη συμβουλές υψηλής πνευματικότητας, αλλά μιλούσε απλά με βάθος και προσπαθούσε να σε κρατά σε βαθύτερη σχέση με το ουσιαστικό. Έλεγε: «Δεν καθόμαστε σταυροπόδι έτσι για να καθήσουμε. Πρέπει κάτι να ζούμε. Δεν μπορούμε να χάνουμε χρόνο. Πόσο είναι ακόμη η ζωή μας;».

«Πες

μία καλημέρα στον εχθρό σου με αγάπη και να ξέρης ότι εκείνη την ώρα κάνεις

ένα μεγάλο δώρο στον Θεό».

Έλεγε

για τα Μοναστήρια: «Όλα είναι τέλεια (τα εξωτερικά). Αν πάη στο βάθος των πραγμάτων ο μοναχός, τότε είναι μοναχός. Διαφορετικά, και όλα τέλεια να είναι τα απ' έξω και οι ωραιότερες φωνές και οι καλύτερες ακολουθίες και όλα αυτά... ακόμα δεν φθάσαμε εκεί που έπρεπε».

«Πω,

πω, πω! Τι κάνει ο ιερέας όταν είναι μπροστά στην Αγία Τράπεζα! Τι γίνεται εκείνη την ώρα! Κατεβάζει τον ουρανό στην γη».

«Ο

εγωιστής είναι αλάδωτη μηχανή που κάνει θόρυβο, τρώει τα σωθικά της και κουράζει και τους άλλους».

«Υπάρχουν

δάκρυα ανθρώπινα και υπάρχουν δάκρυα κατά Χριστόν. Τα δάκρυα τα ανθρώπινα μπορεί να είναι παράπονο και διαμαρτυρία. Τα δάκρυα κατά Χριστόν δεν βάζουν κανέναν σαν αιτία των δακρύων, αλλά ο άνθρωπος αισθάνεται μέσα στα δάκρυα την αγάπη του Χριστού γι' αυτόν, και τότε ανακαλύπτει το βάθος και το πλάτος της αναισθησίας και της αμαρτωλότητός του».

«Όταν

οι Άγιοι μιλούν για δάκρυα μετανοίας που μας καθαρίζουν και μας αγιάζουν, εννοούν αυτά, τα γόνιμα δάκρυα, και όχι τα ανθρώπινα δάκρυα που μπορεί να είναι και διαβολικά κάποτε. Να μη μας συγκινούν τα οποιαδήποτε δάκρυα, αλλά τα κατά Χριστόν δάκρυα».

«Οι

Πατέρες δεν μιλούν για τα δάκρυα που είναι διαμαρτυρία, παράπονο, απογοήτευση και κλαψουρίσματα, αλλά για δάκρυα ευγνωμοσύνης. Αυτά είναι δάκρυα συναισθήσεως της αγάπης του Θεού, και μέσα σ' αυτά τα δάκρυα είναι η λύτρωση του ανθρώπου. Εκεί καθαίρεται η ψυχή, εκεί βρίσκει παρηγοριά».

Έλεγε

στα εγγόνια της: «Όποια ώρα με βάλεις να κοιμηθώ, θα κοιμηθώ, γιατί η συνείδησή μου είναι αναπαυμένη. Αυτό είναι το πιο σημαντικό πράγμα. Να φροντίζετε κάθε βράδυ να κάνετε αυτοέλεγχο και μετά να κοιμάσθε».

Συμβούλευε

με παραβολές τα εγγόνια της και έλεγε: «Εγώ έρριξα τον σπόρο. Αν είναι καλό το χωράφι θα φυτρώσει. Αν όχι δεν θα φυτρώσει».

«Στη

ζωή σας να μην είστε άκαμπτοι. Για να φθάσετε εκεί που θέλετε, θα πρέπει να πάτε λίγο από δω, λίγο από κει, να σκύβετε το κεφάλι. Ποτέ να μην πηγαίνετε κατ' ευθείαν επάνω».

«Να μη διαλέγετε τον εύκολο δρόμο πάντα. Δεν είναι ο καλύτερος. Στον δύσκολο δρόμο θα μάθεις πως να περπατάς και θα μάθεις να σηκώνεσαι, όταν πέφτης. Στην ευθεία δεν μαθαίνεις τίποτε».

«Αν οι πράξεις μας είναι καλές και η συνείδησή μας καθαρή, δεν φοβόμαστε τον Θεό».

«Να είσαι ταπεινός σε όλες τις εκδηλώσεις γιατί η έπαρση δεν αρέσει σε κανέναν, ούτε στον Θεό ούτε στους ανθρώπους».

Σε κάποια που παντρεύτηκε πλούσιο, την συμβούλευε: «Να είσαι ταπεινή, να μην πετάς. Τα χρήματα σήμερα τάχεις, αύριο δεν τάχεις. Αν έχης ταπείνωση και πέσης, θα πέσεις μαλακά. Άμα όμως είσαι πολύ ψηλά (έχεις υπερηφάνεια) και πέσης, θα τσακιστής».

Η κοίμησή της

Στα
τελευταία της έβλεπε ένα φως και έλεγε ότι περιμένει να δη ποιός θάρθει να την
πάρη. Θα είναι καλός ή κακός; Έλεγε: «Δεν
πρέπει να φοβώμαστε τον θάνατο. Δεν
είναι τίποτε. Είναι ένα φως».

Ενώ
την περίμεναν να πεθάνη τους είπε: «Δεν
θα φύγω ακόμη. Θα περιμένω τον π. Μεθόδιο
να γυρίση από το Παρίσι, διότι του το
υποσχέθηκα». Και πράγματι, όταν γύρισε,
την επισκέφθηκε με άλλα πνευματικά της
παιδιά και τον Νομάρχη. Της έκαναν
Ευχέλαιο και το χάρηκε, γιατί το ήθελε
πολύ. Της πήγαν και μία ανθοδέσμη από
τριαντάφυλλα που τα αγαπούσε, και τους
είπε: «Σας ευχαριστώ πολύ. Πάντα μου
άρεσαν τα τριαντάφυλλα. Καλά κάνατε και
τα φέρατε τώρα γιατί στο φέρετρο δεν θα
τα έβλεπα». Την παραμονή ζήτησε να της
διαβάσουν ευχή και ευχαρίστησε με νεύμα.

Λίγο
πριν κοιμηθή, πήγε ένας νεαρός Γάλλος
υποψήφιος ιερέας και ζήτησε μία συμβουλή:
«Τι να σου πω! Μεγάλο πράγμα η Ιερωσύνη!
Αν ήμουν άνδρας θα ήθελα να γίνω παπάς.
Ταπείνωση και πάλι ταπείνωση. Δεν υπάρχει
μεγαλύτερο από την ταπείνωση. Αυτό να
κρατήσης στην ζωή σου».

Ύστερα
σηκώθηκε, πήγε πλύθηκε μόνη της, μάζεψε
τα μαλλιά της, χαιρέτησε τους
παρευρισκομένους και ξάπλωσε. Περίμενε
να κοιμηθούν οι άλλοι και αυτή έφυγε
για την άλλη ζωή ήσυχα, ειρηνικά και
αθόρυβα στις 18-11-1978.

Στην
κηδεία της μαζεύτηκαν πολλοί. Ήταν
περίπου 20 Ιερείς, καθηγητές Πανεπιστημίου
και άλλοι άνθρωποι της Εκκλησίας που
την γνώριζαν και την αγαπούσαν. Εφάινετο
σαν διαδήλωση και επικρατούσε χαρμόσυνη
ατμόσφαιρα. Την πήγαν με τιμή μέσω της
οδού Ερμού, που ήταν γεμάτη κόσμο, στην
Αγία Σοφία, όπου της έψαλαν την νεκρώσιμη
ακολουθία.

Αιωνία
η μνήμη της. Αμήν.

**([Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄](#), έκδοση
Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο
Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής,
2012)**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

*Πληροφορίες για την Αικατερίνα Δέρβα
έδωσαν ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ.
Μεθόδιος Αλεξίου, Εφημέριος του*

*Μητροπολιτικού ναού του Αγίου Γρηγορίου
Παλαμά Θεσ/νίκης, η ανεψιά της Αικατερίνης
κ. Ευαγγελία Βίττη και τα εγγόνια της
Αικατερίνα Δέρβα και ο μακαριστός πλέον
Κωνσταντίνος Δέρβας. Τους ευχαριστούμε.*

(Πηγή ηλ. κειμένου: hristospanagia3.blogspot.gr)